

Masová příloha
6. 7. 2011.

Evangelium sv. Konráda

O světcích z dob minulých bylo již napsáno i řečeno mnoho – a po zásluze. Jen si vezměme například naše milované zvěrozvěsty, jimž vděčíme nejen za pootevření brány duchovního světa nové sexuality, ale také a zejména za cenný den volna právě v ten týden, kdy jej všichni potřebujeme. Neustále se ovšem objevují také světci noví, moderní, svým poselstvím i osudy nám často jaksi bližší, a ti si zaslouží publicitu i obdiv neméně! Na kompletní hagiografii je v případě sv. Konráda možná ještě brzy, nicméně jeho zásluhy o výživu redakce jsou nesporné již nyní. A protože největší slast je slast sdílená, dovolte nám, pokorným Konrádovým učedníkům, zasvětit i vás, milí čtenáři, do kněžmostských mystérií.

Zvěstování sv. Konráda

Kněžmost

Kněžmost, Kněžmost...
Co si budem povídat.
Nebýt toho řezníka,
není tam co pojídat.

U Semtinské lípy

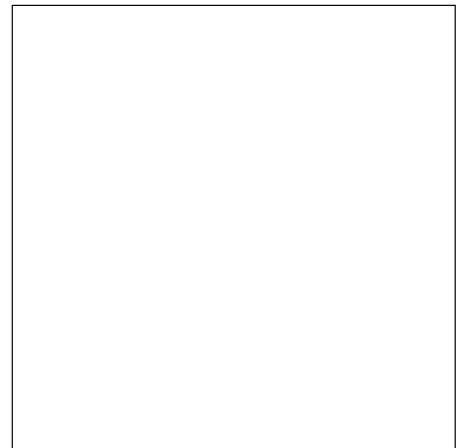
U lípy se dobře sedí,
je tam krásné okolí.
Zvláště když člověk šunku má,
srdíčko až zabolí.

Hymnus na pršut

Pršute krásný, sušený a zrající, pršute iberijský, istrijský, bayonský i kněžmostský, zrozený z těl žaludy krmenných polodivokých vepřů, jimž jsi esenciálním smyslem života i smrti... Pršute silný, který v sobě snoubíš pozůstatky naší atavistické touhy po syrové, ryzí chuti prýštití z těla přemožené kořisti, spolu s touhou sofistikovnou, labužnickou, která ví, že na pravé blaho se vyplatí čekat... Pršute jedinečný, krájený nerovnými, živočišnými tahy, němý výsměchu do tváře nudící unifikovanosti... Pršute temně rudý, kořeněná balado, hostie hedónismu, vejdi a s chlebem se neobtěžuj!

(vzorek je zdravotně nezávadný, pochází z českého chovu a byl připraven s láskou)

Vaše masná sekce redakce

Sobotka, festival mas

✚
polemika

Ano, nadešel tradiční vrchol Šrámkovky, redakční zájezd do Kněžmosta. Celá ta masaktivá cháska na sebe každoročně jednoho dne okolo prostředka mrkne a téměř jako jeden muž, subordinace nesubordinace, se zdekuje k řezníkovi, známé firmě široko daleko. Vracejí se zanedlouho, masní a šťastní, auto obtížené uzeninami až k uražení výfuku. Následuje ufuněný pochod cvalíků do proklatě početných schodů k redakci. Se sádlem přetékanou igelitkou v každé ruce je třeba si průchod dveřmi dobře vypočítat. Příliš nedočkavý adept obžerného zasvěcení by je mohl beznadějně ucpat; dokud nevyhladoví, marně si na něj budete tlouci o čerstvé Splav!y. Ale při správném načasování výdechu se do veřejí vmáčkne i sazeč a rozbalování může začít. Propukají vlny jásotu nad každým odkrytým věncem špekáčků, krvavým jelítkem, rafinovanou paštičkou. Na stole se vrší červeňoučká pyramida masa. Papíru a igelitu na podlaze až po baňatá lýtka. Veselovská se láduje klobásou, volná místečka v puse pěchuje prejtem. Grafikovi leze z uší sulc. Uzený orgasmus.

Na úpatí masné hory lze usednout a přemítat o mnohém, třeba o tom, jak se má vegetarián na Sobotce. Že si dělám šoufky, neznamená, že to nemyslím vážně. Aby bylo jasno, nezdržuji se masa z důvodů zdravotních či estetických – jsem vegetarián takříkajíc ideologický a nemám zábrany něco v tomto ohledu někomu vnucovat. Takže aspoň krátce. Maso mi popravdě chutná. Nic proti masu takzvaně slušného původu. Jenže takové si člověk musí aktivně obstarávat, za sedmdesát devět devadesát káčé kilo v Lidlu ho nepotká. Obejít se bez masa vůbec je vlastně mnohem snazší. Kdo si myslí, že nemůže – holt asi nemůže... Zvíře ale není věc a nesluší se nechávat ho v trvání na svém každodenním čtvrt(půl...)kilo napospas konkurenčnímu boji o levný výrobek. Výrobce ani prodejce to za nás se zájmem o přijatelný původ masíčka přehánět nebude.

Představa, že bez masa není jídlo, patří zhruba do roku 1950, kdy bylo ještě třeba vykrmovat dětičky válkou vyhublé. V polední plus večerní nabídce sobotecké jídelny si vegetarián tento týden vybere hned... dvakrát. V pondělí a ve čtvrtek je nám rozmazleným dovoleno povečeřet. Když už jsme u těch zvyků ze starého železa...

Radek Ocelák

